

แป๊ะพะเร็ง แล้วๆง้อ

ชาติ ภิรมย์กุล

ศึกครั้งนี้
มีชีวิตเป็นเดิมพัน!
ลุ้นไปกับเรื่องราว
“ที่สุด” ในชีวิต
ด้วยวิธีคิดแบบไม่ติดลบ

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้ง... การเจ็บป่วยด้วยโรคอะไรก็ตามนั้น ไม่น่ากลัวเท่ากับ การที่ตัวคุณและคนรอบข้างมีสุขภาพจิตที่แย่มาก ซึมเศร้าหม่นหมอง มองไปทางไหนก็เจอแต่ปัญหา อีกทั้งยังพวนทำให้โรคทางกาย รุมเร้าเพิ่มอีกต่างหาก

แล้วจะเศร้าไปทำไม?

ลุกขึ้นสู้! เรียนรู้อยู่กับมันให้ชิน

มองความทุกข์ให้เป็นเรื่องสนุกแล้วความสุขจะเข้ามา

แทน...

สลับความคิดแง่ลบมาสร้างให้เป็นบวก ปัญหาที่เกิดขึ้นจะค่อยๆ คลี่คลายลงเพราะร่างกายของเราวันหนึ่งก็ยอมเสื่อมสภาพไปตามกาลเวลา

อยู่ที่ว่าจะช้าหรือเร็ว (กำหนดเอาเองแล้วกัน)

ด้วยเอกลักษณ์เฉพาะตัวของชาติ *ภิรมย์กุล* ทำให้คุณฯ ได้ประหลาดใจทุกเมื่อที่เปิดประสบการณ์บอกเล่าของเขา

มาเล่มนี้ “เป็นมะเร็งแล้วไงต่อ” พาผู้อ่านลุ่มไปกับเรื่องราวชีวิตของการต่อสู้กับเจ้ามะเร็งร้าย

แพ็กกระเป๋าให้พร้อมและออกเดินทางไปกับภรรยาพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล

บทสนทนาในเรื่องเหมือนจับมือคุณเดินเข้าไปเจอเหตุการณ์ต่างๆ ตั้งแต่ระดับ ๑ จนถึงขีดสุดของชีวิต

แต่ในความโศกเศร้าก็ยังมีเรื่องดีๆ อยู่เสมอ เพราะคุณจะได้รับการดูแลอย่างดีจาก “คีโมคิมจองอิน”

จนกระทั่งผมร่วง ร่างกายทรุดโทรม เห็นอาหารแทบอาเจียน แต่...

อารมณ์ขบขันไม่มีเลย นอนไม่ค่อยหลับไม่เคยเปลี่ยน ทั้งกางเกงและคอนเฟิร์ม

สิ่งที่คุณควรทำในขณะที่อ่านคือ เปิดใจยอมรับ พลัดเปลี่ยนไปที่ละหน้า อมยิ้มจิบน้ำชา ความรู้อ่านสบายตา เฮฮาตามประสาชาติ ภิรมย์กุล

เกิด แก่ เจ็บ ตาย นั้นเป็นเรื่องธรรมดาของโลกมนุษย์เรา เมื่อกายกับใจไม่เป็นทุกข์ ชีวิตก็จะมีแต่ความสุขตลอดไป

หนังสือเล่มนี้อาจไม่ใช่ทางเลือกที่ดีที่สุด แต่สามารถจุดใจคุณให้ลุกขึ้นสู้กับปัญหา เพราะมะเร็งแม้คือโรคร้ายแต่ถ้าคุณเอาชนะมันได้เท่ากับชนะใจตนเอง

ปิดโอ้! จะไปกลัวมันทำไมก็แค่...มาเลี้ยง

เป็นมะเร็งแล้วไง...(ใครแคร์)

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

“เป็นมะเร็งแล้วไงต่อ”

เหตุผลที่ผมเขียนงานชุดนี้ มีอยู่ ๒-๓-๔ ข้อ
ข้อแรก เป็นเรื่องปกติของคนที่เขียนหนังสือ เวลาเกิดเหตุการณ์อะไรเข้ามาในชีวิต

มักจะเก็บมาคิดและเขียน เล่าให้ฟัง
ยิ่งอาการป่วยที่ผมเป็น มันไม่ใช่แค่เป็นหวัด ท้องเสีย หรือ
อาหารเป็นพิษ

ที่ผมเป็นมันคือโรคเลือด (มะเร็งเม็ดเลือดขาว)
วันแรกที่รู้ว่าตัวเองเป็นโรคอะไร ผมกลับเฉยๆ และไม่ตกใจ
ไม่ทุกข์ใจและไม่หายใจ

ตายคาที่ทันที 555 ล้อเล่น ครับ
สิ่งที่ผมกังวลใจคือ จะบอกลูกกับภรรยายังไงดี เรื่อง...โรค
ที่ผมเป็น

ประมาณ ๓-๔ วันผ่านไป ลูกกับแม่ของลูก รู้ความจริง
รู้แล้วก็ หาทางรักษาต่อไป

เหตุผลข้อ ๒ โรคที่ผมเป็น วิธีรักษามันต้องให้คีโมซึ่ง...

หลายคนกลัวการให้คีโมจากการบอกเล่าของคนอื่น

ให้คีโมแล้วร่างกายจะทรุดหรือรับไม่ไหวอะไรประมาณนี้

ทั้งๆ ที่คนที่เล่าหลายคนไม่เคยให้คีโมเลย

เป็นการเล่าแบบมโนไปเองในทางลบทั้งนั้น

สำหรับผม พอรู้ว่าจะได้รับคีโม ผมเฉยๆ นะ

คิดอยู่อย่างเดียว ถ้าได้รับคีโมจะมาเล่าให้ฟัง

คีโม เขาให้กันยังไงและร้ายแรงจริงไหม

ใครที่ติดตามเฟซบุ๊กผม ตั้งแต่ผมเริ่มป่วยครั้งแรก

ผมเขียนเรื่องราวที่เจอแต่ละวันลงในเฟซบุ๊กแบบปกติ

ตอนแรกตั้งใจจะเขียนเป็นบันทึกประจำวัน

ไปๆ มาๆ เขียนเท่าที่เขียนได้ เพราะ...

บางวันเจอผลข้างเคียงเล่นงานหนัก ขยับทำอะไรไม่ได้เลย

เหตุผลข้อ ๓ ผมเขียนงานชุดนี้เพื่อให้คนอื่นอ่าน จะได้ไม่

ต้องตกใจหรือกลัว

ถ้าเขามีเพื่อนหรือญาติป่วยแบบที่ผมเป็น

ให้เชื่อมันในแนวทางการรักษาของแพทย์แผนปัจจุบัน

อย่าสับสนและเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ไปกินยาต้ม ยาสมุนไพร

เรื่อยเปื่อย

รักษาทางไหน ต้องมั่นใจ ในแนวทางที่เราเลือก

ข้อ ๔ อยากรู้ว่า ระยะเวลาที่รักษาผมเจอกับอะไรบ้าง และ

ตอนจบ-จบแบบไหน

ถึงไม่รู้ว่าจะตอนจบจะเป็นยังไงแต่ผม...ตั้งเป้าหมายไว้แล้ว

ผมต้องหาย!

ตอนนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลผมคิดง่ายๆ สั้นๆ

“มันก็แค่ป่วย”

ป่วยก็รักษา กินยาตามแพทย์สั่ง ไม่ต้องไปคิดอะไรเอง
ล้วงหน้า

ผมเข้าโรงพยาบาลปลายเดือนตุลาคมปี ๒๕๕๙ ที่สถาบัน
บำราศนราดูร

ออกจากโรงพยาบาลห้องปลูกถ่ายไขกระดูกที่ รพ.ศิริราช
ปลายเดือนเมษายน ปี ๒๕๖๐

ช่วงที่ปลูกถ่ายไขกระดูก เป็นช่วงที่เจ็บปวดที่สุดของการ
รักษา

ตลอดเวลาที่ผมอยู่โรงพยาบาล ผมผ่านมาได้ไง ผมเจอกับ
อะไรบ้าง

ทุกอย่าง-ทุกขั้นตอน คำตอบอยู่ในเล่มนี้ครับ

ทุกวันนี้ สุขภาพดีขึ้นตามอาการ ปั่นจักรยานได้บ้างแต่ไม่
ไกลมาก

เพื่อสุขภาพที่ดีต่อกัน เราควรลดการกินอาหารรสหวาน
มัน เค็ม

ถ้าเป็นเมื่อก่อนจะบอกว่า จะได้มีอายุยืนนานๆ อยู่เล่นกับ
ลูกกับหลาน

ปัจจุบัน ต้องบอกว่า สุขภาพแข็งแรงอายุยืนนานๆ จะได้
เล่นเฟรนช์ เล่นไลน์

สุขภาพดอกไม้และสัตว์สี-สีตามวันให้เพื่อนๆ

สุขภาพแข็งแรงไม่เจ็บ ไม่ป่วยนะครับ

ชาติ ภิรมย์กุล

๑๐ มกราคม ๒๕๖๑

ขอบคุณน้องเอิร์ท ปิยนุช เมลาณนท์ ที่ช่วยตรวจคำผิด
ในต้นฉบับก่อนส่ง

ศิวอโยธา

ปลายเดือนตุลาคม ๒๕๕๙

วันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ที่ผ่านมา หลายหมื่นคนมุ่งหน้าไป
สนามหลวง

ไปเพื่อถวายอาลัยพ่อหลวงของแผ่นดิน

ในพระบรมมหาราชวัง

ผมตั้งใจจะไปวันอาทิตย์ กราบพ่อหลวงเสร็จ จะได้เดินดู
บรรยากาศรอบๆ สนามหลวง

เข้าวันศุกร์ ตื่นมา ขยับตัวไปทางไหนรู้สึกปวดและระบม
มาก ตรงได้รายนมด้านซ้าย

ปวดเหมือนโดนกระแทบๆ แรงจนระบมไปหมด

จะนั่ง นอน ยืน พลิกตัวไปทางไหน ความเจ็บปวดตามมา
ตลอด

นอนปวดและอดทนกัดฟันน่านมถึง ๙ โมงเช้าความเจ็บ
ปวดยังไม่หาย

ตัดสินใจโทร.ให้ภรรยามารับ ขับรถไปส่งสถาบันบาราศ
นราดูร

มาถึง รพ. อาการปวดยังไม่หาย เลยได้รับสิทธิพิเศษ นั่งรถ
เข็นของ รพ. เข้าห้องฉุกเฉิน

ก่อนไปพบหมอต้องตอบคำถามกับเจ้าหน้าที่หน้าห้องฉุกเฉิน
ซึ่ง...เป็นคำถามเดียวกับแผนกคัดกรอง

ผมก็...ตอบคำถามเดิมๆ

ผมว่านะ ชั้นตอนตรงนี้ไม่ต้องถามมากก็ได้ ยิ่งไงๆ ตอนพบ
หมอ-หมอก็ตอบถามอาการอีกครั้ง

คนไข้จะป่วยเป็นโรมา อาการจะหนักหรือเบา หมอมักจะ
ถาม

ถามเหมือนกับที่ผมเคยตอบมาแล้ว ๒ ครั้ง

“กินเหล้าไหม สูบบุหรี่ไหม” (หมอไม่ได้อ่านแฟ้มผู้ป่วยจริงๆ
ครับ)

ผมก็ตอบเหมือนเดิม “ไม่กินเหล้าครับ แต่เพื่อนสนิทกินจะ
มีผลถึงผมไหมครับ”

พูดในใจนะ ไม่ได้ออกเสียงจริง กลัวหมอเอาเข็มทิ่มปาก

หมอให้พยาบาลวัดคลื่นหัวใจ ใช้เวลาตรวจ วัดไม่กินที่

สรุป...คลื่นหัวใจผมปกติ ผมเลยถามด้วยความสงสัย

“หมอครับที่วัดคลื่นหัวใจ 4G หรือ 3G ไทด์พีผม 4G
คลื่นมันจะตีกันไหม”

ถ้าผมถามแบบนี้จริงๆ หมอคงส่งตัวผมไป รพ.อื่น

ต่อไปเป็นคำถามภาคบังคับที่คนไข้ทุกคนต้องเจอคำถาม
แบบนี้

“แพ้ย่ะอะไรใหม่ มีโรคประจำตัวอะไร”

ผมนึกตั้งนาน แพ้ย่ะไรนะ นึกออกแระ “ผมแพ้ยุงยุงครับ”
ตุ๊ป! ไม่รู้อะไรหล่นใส่หัว

หมอมถามต่อ อาการที่เจ็บ ปวดเหมือนมีคนนั่งทับหรือเปล่า
“อืมหมอครับ ถ้ามเหมือนนรีว จิตสัมผัสเลยนะครับ”

หมอไม่อยากจะคุยด้วย เลยส่งผมไปเอกซเรย์ ตรงจุดที่ปวด
ผลเอกซเรย์ปกติดี หมอที่ห้องฉุกเฉินแนะนำ “น่าจะเป็
นกล้ามเนื้อกระดูกอ่อนอักเสบไปหาหมอเฉพาะทางดีกว่า”

ด้วยความรวดเร็วและอยากหาย เช้าวันจันทร์ ผมมาพบหมอ
เฉพาะทาง

มาถึงสถาบันบำราศฯ ตอน ๗ โมงเช้า แผนกกระดูกและข้อ
ผมได้บัตรคิวคนที่ ๗๑

คิดในใจ คิวที่ ๗๑ จะรอหรือไม่วอดี หรือว่ากลับไปบ้านนอน
ดูทีวี ยังมาทัน

เอว่ะไหนๆ ก็มาแระ รอดดีกว่า ไปนั่งรอตรวจที่แผนกกระดูก
และข้อไก่อ่ จนถึง ๑๑ โมงกว่าๆ

เพิ่งตรวจคนไข้คิวที่ ๓๙ เอง (แผนกกระดูกและข้อเฉยๆ
ครับไม่มีข้อไก่อ่)

สงสัย เราอยากกินก๋วยเตี๋ยวข้อไก่อ่

คิดว่าอีกนานกว่าจะถึงคิวเรา ผมเลยขอลาไปพักผ่อนและ
กินข้าวก่อน

กินข้าวเที่ยงเสร็จรีบขึ้นมา นั่งรอต่อจนเกือบ บ่าย ๒ ได้
ตรวจกับหมอเฉพาะทาง

คุณหมอสรุปลั้งๆ “กล้ามเนื้อกระดูกอ่อนอักเสบ”

ตอนออกมารอใบสั่งซื้อยา เลยกามพยาบาล

“คุณหมอกินข้าวเที่ยงตอนไหนครับ”

“คุณหมอดูต้องตรวจคนไข้ให้หมดก่อน ถึงจะกิน”

“หลายครั้งที่หมอกินข้าวเที่ยงตอนบ่าย ๔ โมงเย็น คุณหมอบอกว่าคนไข้มา รพ. เขาก็อยากเจอหมอ”

คุณหมอชื่อ “นพ.พุทธศักดิ์ พิรกิจกุล” แผนกกระดูกและข้อ

สมัยก่อนเวลาเจ็บป่วย ผมมักจะนึกถึงหลวงพ่อบุญ (พระพุทธรูป)

ที่บ้าน ขอให้หายไวๆ

ปัจจุบัน เจ็บป่วยครั้งนี้ ผมนึกถึงในหลวง

ในหลวงตอนพักรักษาตัวที่ รพ. ขนาดผ่าตัดใหญ่เกี่ยวกับเส้นเลือด ยังไม่หายดีเลยครับ

พระองค์ท่านลงมานั่งดูระดับน้ำแม่ น้ำเจ้าพระยา เสร็จแล้วเสด็จฯ กลับห้องพัก สั่งให้เจ้าหน้าที่เอาแผนที่ประเทศไทยมาดู

พระองค์ท่านจะหาทางแก้ไขเรื่องน้ำท่วมกรุงเทพฯ และหาทางระบายน้ำออกสู่ทะเลให้เร็วที่สุด ตลอดระยะเวลาที่ทรงครองราชย์ ๗๐ ปี

พระองค์ท่านคิดแต่เรื่องหาทางช่วยเหลือความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของพสกนิกรชาวไทย

ไม่แปลกที่ยูเอ็นยกย่องให้พระองค์ท่านเป็น

“พระมหากษัตริย์ที่ดีที่สุดในโลก” พร้อมทั้งประกาศวันที่ ๕ ธันวาคมของทุกปี เป็นวันดินโลก

เราเจ็บป่วยแค่นี้ น้อมระลึกถึงพระองค์ท่าน ทำให้เรื่องของเราเล็กน้อย

๓ พ.ย. ๕๙

กลับมบ้าน กินยาแก้กล้ามเนื้อกระตุกอ่อน ได้ ๒ วัน อยู่ๆ
ผมมีอาการใหม่เกิดขึ้น

รู้สึกปวดหัวตัวร้อน มีไข้ อ่อนเพลียมาก ก้าวเดินแต่ละก้าว
ลำบากมาก

ทนปวดหัวตัวร้อนอยู่ ๒ วันไม่ไหวครับ ต้องกลับมาที่สถาบัน
บำราศนราดูรอีกครั้ง

เหมือนเดิมครับ บอกอาการที่เป็นกับเจ้าหน้าที่แผนกคัด
กรองเสร็จแล้วมาบอกอาการที่เป็นซ้ำอีกครั้งกับเจ้าหน้าที่ห้อง
ฉุกเฉิน

คราวนี้หมอที่ห้องฉุกเฉินส่งตัวผมไปตรวจแผนกหู คอ จมูก
ผมปวดหัวแทบระเบิดตื่นส่งต่อมาที่แผนกหู คอ จมูก

มาถึงแผนกหู คอ จมูก ผมต้องตอบคำถามเดิมๆ กับ
เจ้าหน้าที่หน้าห้องตรวจ ซึ่ง...เป็นคำถามคำตอบเดิมๆ ที่ผมบอกไว้
ในแฟ้มผู้ป่วย

ตอบคำถามและบอกอาการเสร็จ ผมมานั่งปวดหัวรอตรวจ
ตามคิว

นั่งรอตรวจเกือบชั่วโมงได้พบหมอและตอบคำถามเดิมๆ
อีกครั้งกับหมอแผนกหู คอ จมูก

คุณหมอมตรวจผมอย่างละเอียดและบอกว่า คนไข้อาการหนัก
ขนาดนี้และไม่เกี่ยวกับแผนกเราเลย ทำไมเขาส่งตัวมา

สุดท้ายผมถูกส่งตัวกลับมาตรวจที่ห้องฉุกเฉินอีกครั้ง (สนุก
มากครับ)

ที่แปลกใจจนอยากลุกจากเตียงผู้ป่วย ตอนเจ้าหน้าที่ มา
ถามอาการที่ผมเป็นคืออะไร

โห! ผมบอกเขาว่า ทำไม่ไม่อ่านเพิ่มผู้ป่วย มันก็อาการเดิมๆ
ที่ผมเล่าให้ฟังแล้วก่อนเข้ามา

การทำงานบางครั้งต้องมีซิกเซ็นต์บ้าง คิดเองบ้าง ไม่ใช่ยึด
ระเบียบเป็นหลัก

หมอที่ห้องฉุกเฉินส่งผมไปเอกซเรย์และเจาะเลือด

นอนรอในห้องฉุกเฉิน จนผลตรวจเลือดออกมา หมอบอกว่า

ผมเป็นไข้เลือดออก

อืม... เป็นไข้เลือดออกก็โอเคนะ

รู้สึกดีใจที่หมอบอกสาเหตุการเจ็บป่วยจะได้หายกังวล

ผมกลายเป็นคนไข้ในทันที ถูกส่งตัวไปห้องอายุรกรรมชาย

ชั้น ๕ เปลี่ยนเป็นชุดผู้ป่วยเรียบร้อย

คืนแรกที่นอน รพ. ผมเหมือนซุชิเลยครับ ทั้งโดนจิ้ม แหวง
เจาะเลือดไปตรวจหลายรอบ

ก่อนนอนโดนเอกซเรย์ปอด ๑ ครั้ง

คืนแรกที่เป็นน้องใหม่หัดป่วยยังไม่ชินครับ นอนไม่ค่อยหลับ

ดี ๔ ก็ตื่นระะ นอนล้มตางจนถึงเช้า

ก่อน ๗ โมงเช้า ผมก็โดนเอกซเรย์อีกครั้ง พร้อมกับเจาะ
เลือดไปตรวจ

สายๆ อีกวัน หมอเจ้าของไข้และอาจารย์หมอที่ลงตรวจ
คนไข้ตามปกติเดินมาที่เตียงผมพร้อมกับข่าวดี

คุณหมอบอกว่าเม็ดเลือดขาวผมผิดปกติ ต้องไปปรึกษากับ
หมอเฉพาะทาง (โรคเลือด)

คุณหมอบอกชื่อโรงพยาบาลที่มีหมอโรคเลือดประจำ เริ่มที่ รพ.รามาย, รพ.จุฬาฯ, รพ.ศิริราช, รพ.ธรรมศาสตร์รังสิต และ รพ.พระนั่งเกล้า (รพ.พระนั่งเกล้ามีหมอโรคเลือดคนเดียว)

อาจารย์หมอตตรวจผมเสร็จเดินไปตรวจคนไข้ห้องอื่นต่อ ผมถามหมอเจ้าของไข้ว่า

“หมอครับเม็ดเลือดขาวผิดปกติมันคืออะไรครับ”

หมอบอกเบาๆ ได้ยินชัด “มะเร็งเม็ดเลือดขาว”

ทันทีที่รู้ว่าเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาว ผมบอกกับตัวเองในใจ

เป็นก็เป็นวะ หาทางรักษากับแพทย์แผนปัจจุบันดีที่สุด

หลังจากที่หมอเดินหายไป ผมนอนคิดจะบอกลูกและแม่ของลูกยังไงดีเรื่องที่ผมเป็น

ไม่ยากให้เขาทุกข์ใจ-ตกใจ และใจเสียซึ่ง...ผมเองทำใจได้ตั้งแต่รู้ว่าเป็นอะไร

คนแรกที่ผมคิดถึงและเขียนไปขอคำแนะนำไม่ใช่ญาติ พี่น้องหรือคนในครอบครัว

ผมส่งข้อความไปขอคำแนะนำโรคที่ผมเป็นกับ “พีวีธนา บุญยัง”

พีวีธนา นักเขียนเกี่ยวกับป่าในเมืองไทย มีผลงานเขียนไม่ต่ำกว่า ๔๐ เล่ม

หลังจากพีวีธนาได้รับข้อความจากผม พีวีธนาโทรมาเลยครับ

ให้คำแนะนำหลายอย่างและบอกว่า “ชาติใจดีๆ อย่าท้อ โอกาสหายมี”

ผมยิ่งมั่นใจกับแนวทางรักษาของแพทย์แผนปัจจุบัน

(ที่ต้องถามพี่วรินดา เพราะพี่เขามีประสบการณ์เรื่องนี้มาก่อน)

๒ วันผ่านไป ทุกครั้งที่ลูกและภรรยามาเยี่ยม ยังถามว่าผมป่วยเป็นอะไร ทำไมหมอไม่บอกรายละเอียด

ลูกถามหมอที่ไร หมอก็แค่บอก คนป่วยติดเชื้อรา ต้องให้ยาฆ่าเชื้ออย่างต่ำ ๗ วัน

สุดท้ายผมต้องบอกความจริงกับลูกและภรรยา

จำได้วันนั้นตอนเย็นๆ ลูกกับแม่ของลูกมาเยี่ยม ยังถามเรื่องที่ผมป่วยและหาทางย้ายไปรักษาที่อื่นดีไหม

ผมเลยบอกความจริง “พ่อเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาว” ทั้งสองคนนิ่ง เงียบ

ความเศร้า เสียใจ และน้ำตาก็เกิดขึ้น

ความรักความผูกพันกันเหมือนนวมเมอแรง ขว้างไปทางไหน มันกลับมาหาเราเหมือนเดิม

ไม่อยากจะอยู่ในบรรยากาศนี้นาน ผมบอกภรรยา คุณหมอแนะนำให้ญาติไปติดต่อรักษากับหมอโรคเลือดไว้เลย

เราสรุปตรงกัน ขอไปเลี้ยงตัวเองเองที่ รพ.รามาย ที่บอกว่าต้องเลี้ยงตัวเองเพราะเตียงคนไข้ที่ รพ.รามาย หายากมาก ต้องให้ภรรยาถือจดหมายที่สถาบันบำราศฯ ระบุโรคที่ผมเป็น

ก่อนไปหาหมอที่ รพ.รามาย โทรมไปถามแล้ว รพ.รามาย ตรวจเกี่ยวกับโรคเลือดเฉพาะวันอังคาร

เราต้องไปติดต่อยื่นบัตรตั้งแต่ตี ๕ ถ้าไปช้ากว่านี้คิวจะเต็ม

รุ่งขึ้นอีกวัน ภรรยาผมไป รพ.รามาย ตั้งแต่ตี ๕ ได้บัตรคิวรอพบหมอ คิวที่ ๓๐

ขนาดไปตี ๕ นะครับ ยังได้บัตรคิวที่ ๓๐ และรอมอมา
ตรวจคนไข้ตอน ๐๘.๓๐ น.

ระหว่างที่ภรรยาขอพบหมอที่ รพ.รามาย ผมนอนลุ้นในใจ
สารุขอให้ได้รักษากับหมอเฉพาะทางเร็วๆ

เกือบๆ ๑๐ โมงเช้ามีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เป็นโทรศัพท์จาก
ภรรยาผมเอง

โทร.มาบอกว่า...

ศิวอโยธา

เป็นมะเร็งแล้วไงต่อ • ชาติ ภิรมย์กุล

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

ราคา ๑๖๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ชาติ ภิรมย์กุล. เป็นมะเร็งแล้วไงต่อ-กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๖๑. ๑๓๖ หน้า-(สารบัญเทียง).

๑. มะเร็งเม็ดเลือดขาว. I. ชื่อเรื่อง.

๖๑๖.๙๙๔๑๙

ISBN ๙๗๘-๙๗๔-๐๒-๑๕๙๒-๙

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : ชวภัทร์ คณะนาท, สุพจน์ แจ่มไว้ว, สุชาติ ตีระสุวรรณ,
ปิยชนัน สุทธิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงห์เดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวงรณ์ เจริญเกษ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : จุริรัตน์ ทิมวัฒน์, ชพิสิทธิ์ อธิษฐาวรรณ

บรรณาธิการบริหาร : สุธกษิณี บุญปาน • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : มณฑล ประภากรเกียรติ

บรรณาธิการเล่ม : ปนัดดา แสงศิริ • พิสูจน์อักษร : ไร่ติ่งงง ระวีณ

กราฟิกเลย์เอาต์ : กวคล้าย เจนกิจณรงค์ • ภาพประกอบ-ซุกกับแบบปก : Littleblackoz Studio

ศิลปกรรม : นุสรา สมบุญรัตน์ • ประชาสัมพันธ์ : สุภาชัย สุชาติสุธารวม

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

เชิญไปที่ ห้องสมุด โรงเรียน หรือองค์กรภาครัฐต่างๆ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัท มติชน จำกัด โทรศัทพ์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๓๓ โทรสาร ๐-๒๕๕๐-๙๖๐๒

สำนักพิมพ์มติชน

www.matichonbook.com

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนครฯ ประชาชื่นนคร ๑ เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๕๐-๙๕๘๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองงานเตรียมพิมพ์ บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนครฯ ประชาชื่นนคร ๑

เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๕๐๐-๒๕๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๙/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขุมวิทประชาสงสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด

จังหวัดนนทบุรี ๑๑๒๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๔-๒๑๑๓, ๐-๒๕๕๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๕๒-๐๕๙๗

จัดจำหน่ายโดย : บริษัท มติชน จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนครฯ ประชาชื่นนคร ๑

เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๖๐ โทรสาร ๐-๒๕๕๐-๙๖๐๒

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

๑๒ Tethsabannarueman Rd., Praoahanivate ๑, Chatuchak, Bangkok ๑๐๙๐๐ Thailand

PRINT
ON DEMAND

ฝ่ายงานรับจ้างพิมพ์ : บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) รับผิดชอบสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๕๑๙, ๒๕๒๕ โทรสาร ๐-๒๕๕๐-๙๖๐๒

ถ้าได้ยินคำว่า “มะเร็ง” คุณอาจจะ... เสียใจ ยิ้ม หัวเราะไปพร้อมน้ำตา
แต่คุณรู้ไหมว่า มันหายได้ด้วยหลังการทำลายจากนงคิโมและน้องใจ
ให้คิดเสียว่าถูกหอยรางวัลที่หนึ่งแล้วกัน

ชาติ ภิรมย์กุล ถึงแม้ว่าจะป่วยแต่ใจไม่เคยท้อ

เพราะยึดในความเชื่อที่ว่า “เราต้องหาย”

เป้าหมาย คือ ปั่นกิน ปั่นเที่ยว ไปตามอำเภอใจ

ลุ่นไปกับเรื่องราวการเผชิญโรคร้าย สุขบ้างทุกข์บ้าง สนุกสนานอ่านเพลิน

อย่างท้อถอย ห้ามสปอยล์ หยุดเม้าท์มอยแล้วเปิดอ่านดู

ขอเป็นกำลังใจให้ทุกคนที่ถูกหอย รวยโรค... ลู๊ ๆ (๒๒ นิ้ว)

ISBN 978-974-02-1592-9

165-

in Littleblackoz

9 789740 215929

สารbeneถึง

www.matchonbook.com